

Sygn. akt IV CSK 508/18

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa B.F.
przeciwko P. K., A. K., J. K., K. K., X. K., Z. M., K. M., T. G. i C. G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 stycznia 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 30 stycznia 2018 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na jej oczywistą zasadność.

W judykaturze Sądu Najwyższego zostało wyjaśnione, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej oznacza, iż dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi wobec tego wykazać, że orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08,

nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. i z dnia 13 marca 2017 r., I CSK 596/16, nie publ.). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Celem uzasadnienia twierdzenia o oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej skarżący wskazał, że miały ją spowodować naruszenia art. 233, art. 212 § 1, art. 232 zdanie drugie, art. 227 w związku z art. 278 i art. 386 § 1 k.p.c., jak również art. 6 i art. 224 § 2 w związku z art. 225 k.c. Skarżący nie wykazał jednak, że zastosowanie powołanych przepisów było - w okolicznościach sprawy ustalonych przez Sądy obu instancji - oczywiście błędne lub doprowadziło do tego, że zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy.

Po pierwsze, w skardze kasacyjnej brak wyodrębnionego wywodu - obok uzasadnienia podstaw kasacyjnych - zawierającego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej ze względu na jej oczywistą - w ocenie skarżącego - zasadność. Za taki wywód nie może być uznany fragment skargi kasacyjnej zatytułowany „Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania”, gdyż sprowadza się on do ogólnego stwierdzenia, że powołane w skardze naruszenia prawa „miały charakter kwalifikowany, a zaskarżony wyrok jest sprzeczny z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami”, które to stwierdzenie jest powtórzeniem jedynie formuły występującej w orzecznictwie Sądu Najwyższego, dotyczącym oceny oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Podobnie nie jest odnośnym wywodem ogólne stwierdzenie, że zaskarżone rozstrzygnięcie w sposób oczywisty narusza przepisy prawa materialnego, jak również przepisy postępowania, w stopniu mającym wpływ na treść orzeczenia, a także przedstawienie przez skarżącego przebiegu postępowania w sprawie

zawarte w dalszej części wskazanego fragmentu skargi kasacyjnej (s. 3-4 uzasadnienia skargi).

Po drugie, podnosząc powołane w skardze kasacyjnej zarzuty naruszenia prawa materialnego i przepisów postępowania skarżący w istocie zmierzał do podważenia poczynionych przez Sądy obu instancji ustaleń faktycznych, będących podstawą zaskarżonego wyroku, w tym przede wszystkim w zakresie ustalenia, że nie wykazał on, czy i w jaki sposób pozwani korzystali z nieruchomości skarżącego celem dojazdu do swoich nieruchomości. W postępowaniu kasacyjnym jest to niedopuszczalne (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Po trzecie, kluczowy dla stanowiska skarżącego zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. dotyczy oceny dowodów dokonanej przez Sądy obu instancji i jako taki jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalny (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Po czwarte, niemal wszystkie podniesione w skardze kasacyjnej skarżącego zarzuty naruszenia przepisów postępowania, tj. naruszenia art. 233, art. 212 § 1, art. 232 zdanie drugie i art. 227 w związku z art. 278 k.p.c., zostały sformułowane wadliwie, gdyż nie zostały one powiązane z właściwymi przepisami o postępowaniu apelacyjnym (art. 378 § 1, art. 382 lub art. 391 § 1 k.p.c.). Powoduje to, że zarzuty te nie mogłyby odnieść skutku (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2015 r., III CSK 153/14, OSNC 2016, nr 1, poz. 14, i z dnia 2 lutego 2018 r., II CSK 287/17, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).